

TRETIA KNIHA SÉRIE ANJELSKÁ MISIA

Dotyk anjelských krídel

ROMÁN

KAREN
KINGSBURY

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLEROV

Dotyk anjelských krídel

TRETIA KNIHA SÉRIE ANJELSKÁ MISIA

KAREN
KINGSBURY

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál Brush of Wings:	© 2016 by Karen Kingsbury
Vydavateľ:	Howard Books, A Division of Simon & Schuster, Inc. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020, United States of America Translated by permission.
Slovenské vydanie:	© 2021 KUMRAN, s. r. o. Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa www.kumran.sk Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Preklad:	Zuzana Vengliková
Jazyková korektúra:	Eva Petrovičová, Zuzana Guričanová
Zodpovedný redaktor:	Eva Štrbová
Originál obálky:	John Hamilton Design
Foto autorky:	Dean Dixon Photography
Obálka a grafická úprava:	Štefan Talarovič, Ľudmila Králiková
Tlač:	Tlačiareň Heidy, s. r. o. Táto kniha je fikciou. Akékoľvek odkazy na historické udalosti, reálne osoby i miesta sú použité vo fiktívnom kontexte. Všetky ostatné názvy, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť s inými udalosťami, miestami či osobami, žijúcimi či nežijúcimi, je čisto náhodná.
Prvé vydanie:	ISBN 978-80-89993-35-2

Prológ

Verejné zhromaždenie

ORLON BOL UŽ PEVNE ROZHODNUTÝ. Na poslednú časť misie nevyberie nový tím anjelov. Zem zažila za posledný rok priveľa bolesti. A keďže anjeli v jeho tíme sa špecializujú na záležitosti srdca, bude ich treba ako soľ.

Na celej zemeguli.

Postavil sa do čela miestnosti a pocítil vlnu uistenia. Ako vodca skupiny urobil múdre rozhodnutie, tým si bol istý. Ember a Beck. Jag a Aspyn. Na štvoricu čaká intenzívny zápas, aký doteraz nezažili, ale nikoho lepšieho na túto úlohu nemá.

O tom nebolo najmenších pochyb.

Zhlboka sa nadýchol. *Vzchop sa*, dohovárať si v duchu. *Tí štyria musia uveriť, že misia je uskutočniteľná. Dokonca aj teraz.* Zaplavil ho nebeský pokoj. Miestnosť bola prázdna, zhromaždenie sa malo začať až o niekoľko minút. Otočil sa k oknu smerom k žiarivému svetlu, ktoré sa vlievalo dnu cez matné sklo.

Zatvoril oči. *Pomôž nám, Otče. Vidiš moje obavy.* Vyslanie rovnakých tímov bude predstavovať riziko. Väčšiu šancu, že ich odhalia. Ak človek spozná anjela, naruší tým chod udalostí, ktoré

sa mali odohrať. Udalostí, ktoré sa musia odohrať. Vzdychol si. *Ale ty to všetko vieš, Bože. Daj nám múdrosť. Kráčaj pred nami. O to ťa prosím v Ježišovom mene. Amen.*

Do miestnosti vstúpili prví anjeli. Prichádzali po dvoch či po troch. Niektorí sa šepky zhovárali, ale väčšina mlčala, tváre vážne. Netušili, aké výzvy ich čakajú, ale jedno vedeli naisto:

V stávke ešte nikdy nebolo tak veľa.

Ember a Beck, Jag a Aspyň sedeli vpredu. Dorazili medzi prvými a na misii im, samozrejme, veľmi záležalo. Všetky miesta sa už zaplnili, ale Orlon ešte chvíľu počkal. *Ďakujem ti, Bože, za tento tím. Čo by si zem počala bez nich?*

Narovnal sa. „Viete, prečo sme tu. Michael ma upozornil, že Otec je pripravený na poslednú etapu tejto veľkej misie, ktorá sa týka Tylera Amesa a Sami Dawsonovej, Mary Catherine Clarkovej a Marcusa Dillingera.“

Niekoľkí anjeli prikývli. Štvorica, ktorá sa na misii už zúčastnila, sa sústredene naklonila dopredu.

„Viete, že ide o život dieťaťa, z ktorého sa jedného dňa stane veľký kazateľ. Bude sa volať Dallas Garner a obráti srdcia Američanov späť k Bohu Otcovi.“ Orlon sa odmlčal. Musí byť jasný. „Toto dieťa bude veľkým evanjelistom, veľkým učiteľom. Moderným C. S. Lewisom alebo Billym Grahamom. Bude sa pevne opierať o Božie slovo.“ Zaváhal. „Jeho kázanie vzbudí pozornosť na celom svete – ale predovšetkým v Spojených štátoch.“

Podišiel k oknu, za ktorým sa modralo krištáľové nebo. Otočil sa a znovu sa pozrel na anjelov: „Boli časy, keď Kristovi nasledovníci v Spojených štátoch boli pre svet príkladom lásky a pravdy.“ V tej chvíli naňho s plnou váhou dopadla vážnosť ich poslania. „Dnes sa odkláňajú od pravdy, ale Dallas Garner privedie túto generáciu späť k Bohu.“ Nasledovala pauza. „Ak... sa vôbec narodí.“

Jeho slová vyvolali v miestnosti ťaživú atmosféru.

Pokračoval vo vysvetľovaní, že všetci štyria menovaní musia zostať nažive a spolu – v priateľstve, vo vzťahu, a to aj napriek

nepriateľovej snahe rozdeliť ich. V opačnom prípade misia zlyhá. Aj táto etapa bude zahŕňať život a smrť, ale nie tak ako minule.

Vrátil sa k rečníckemu pultu a nazrel do svojich poznámok. „Naposledy, keď misiu viedli Jag a Aspyň, čelili násilným gangom a pokusom o vraždu. Tentoraz budú hrozby náhodné a smrtiace, pôjde o nehody. Najväčšie nebezpečenstvo hrozí od Mary Catherine. Priamo z jej srdca.“

Problém podľa neho spočíval najmä v tom, že Mary Catherine naďalej plánuje odísť do Afriky. „Tam bude čeliť rôznym druhom nebezpečenstva.“

Atmosféra v miestnosti bola nabitá nepokojným očakávaním, anjeli by sa do práce pustili najradšej okamžite – tak boli stvorení. Orlon vystúpil spoza pultu a rozhodným hlasom povedal: „Už som sa rozhodol, koho pošlem.“

Niekoľkí anjeli zažmurkali a prekvapene sa pozreli jeden na druhého. Na každú misiu sa zvyčajne hľadali dobrovoľníci. Tentoraz to bolo iné.

Orlon sa otočil k anjelom v prvom rade: „Ember s Beckom a Jag s Aspyň. Poznáte tých ľudí dobre, pozorovali ste ich, modlili sa za nich, sprevádzali ste ich, zasahovali do ich životov. Plakali ste kvôli nim.“

Počiatočný údiv na ich tvárach vystriedalo posvätné odhodlanie. Všetci štyria sa narovnali a uprene sa dívali na Orlona.

„Do tejto fázy misie sa zapojíte všetci štyria. Budete sa pravidelne stretávať, aby ste určili, ktorý anjel sa pre konkrétnu situáciu hodí najlepšie.“

Jag sa pozrel na svojich troch kolegov, každý z nich súhlasne prikývol. „Sme pripravení vyraziť.“

Orlon pohľadom prebehol miestnosť: „My ostatní neostaneme iba pri plánovaní a modlitbách.“ Urobil niekoľko krokov vpred. „Ľudia na zemi trpia čoraz viac. Do konca týždňa sa každý tím v miestnosti vypraví na nejakú misiu.“

Anjeli si vymenili pohľady. Takúto situáciu ešte nezažili.

Orlon sa plytko nadýchol. Bolo načase pustiť sa do práce. „Poďme sa modliť.“

Všetci zatvorili oči a sklonili hlavy. Niektorí zdvihli ruky k Otcovi, iní natočili tváre k svetlu. Po modlitbe Orlon odprevadil Becka, Ember, Jaga a Aspyn k východu. „Čaká vás doteraz najťažšie poslanie.“ Každému z nich pozrel do očí: „Neustále sa modlite. A verte.“

Štvorica vyzerala odhodlane. Keď odišli, Orlon mlčky poprosil Boha, aby to zvládli, hoci sa zdalo, že ich misia je odsúdená na neúspech. Modlil sa aj za Dallasa Garnera, dieťa, ktorého život visel na vlásku.

V strede susednej miestnosti stáli oproti sebe štyri stoličky.

Jag sa ujal vedenia, a keď vošli dnu, zavrel za nimi dvere. Miestnosť sa kúpala vo svetle a pokoji, ktoré do nej prúdili veľkými oknami.

Keď sa posadili, Jag si skúmavo premeral ich tváre. „Ste prekvapení?“

Beck sa oprel o operadlo stoličky. Zelené oči sa mu zaleskli v slnečnom svetle. Zhlboka sa nadýchol, zjavne zmätený. „Skôr šokovaní.“

„Je pravda, že tých štyroch poznáme najlepšie.“ Ember si prešla dlaňou po dlhých zlatočervených vlasoch. Tvárila sa ustarane. „Ale ak nás začnú podozrievať, môže to ovplyvniť ich rozhodnutia. Budeme musieť byť mimoriadne nenápadní.“

Jag prikývol: „Nenápadnosť bude kľúčová.“ Oprel sa laktami o kolená a naklonil sa bližšie k ostatným. „Budeme potrebovať stratégiu.“

„Pre každú minútu.“ Aspyn si prekrížila ruky na hrudi. V plánovaní bola z nich štyroch najlepšia. „Chcem túto misiu, aj keď je riskantná.“ Pozrela sa na Ember, potom na Jaga a Becka. „Mám isté obavy.“

„Nebude to jednoduché,“ vzdychla si Aspyn.

„Nezabudnime, čo povedal Orlon.“ Beck prižmúril oči. „To dieťa má iba dvojpercentnú šancu, že sa narodí. Pravdepodobnosť, že neuspejeme, je vysoká.“

Padlo na nich ticho husté ako hmla. Ubehla viac ako minúta, kým Jag vstal a narovnal sa do svojej plnej výšky. „Zdá sa, že všetko hrá proti nám, preto sa musíme dôkladne pripraviť – lepšie než na ktorúkoľvek predchádzajúcu misiu.“ Cítil, ako v ňom narastá odhodlanie. „Budeme sa modliť a kryť si chrbty.“

Potom sa znovu posadil, v duši mu horel plameň. „Pôjdeme na to takto,“ pred očami sa mu už črtali obrysy ich misie, „začneme s Mary Catherine...“

O hodinu neskôr už mali plán. Samozrejme, počítali s dávkou nebezpečenstva. Jag doteraz nezažil misiu, ktorá by sa bola zaobišla bez rizika. Táto však bude oveľa riskantnejšia. Popoludní odídu a hneď ráno sa pustia do práce. Bol rád, že sa zhodli na okamžitom zásahu.

O výsledku misie totiž môžu rozhodnúť hodiny. A nielen o ňom. Aj o osude ľudstva.

1

BECK PREŠIEL KRÍŽOM cez Ocean Avenue, ktorá sa tiahla pozdĺž pobrežia.

V srdci cítil rastúce odhodlanie. Tím si ho vybral na prvý manéver, ktorý sa práve chystal uskutočniť. Od nedočkavosti ho svrbeli dlane. Kráčal po Santa Monica Boulevard v ústrety čarovnému kalifornskému východu slnka. Od bytu Mary Catherine ho delilo niekoľko obytných blokov.

Snažil sa nevytrčať. Mal na sebe šortky a tielko, žabky a slnečné okuliare. Cez plece mu visel vyblednutý čierny vak. *Len pekne pomaly*, napomínal sa v duchu. *Si len ďalší surfista, ktorý ide na raňajky.*

V okne reštaurácie zazrel svoj odraz. Jeho ramená pôsobili svalnato, vyšportovane, akoby celé dni trávil krotením vln. Nikomu by ani nenapadlo, že je anjel.

O niekoľko minút už stál pred jej blokom. Okamžite si všimol jej auto – starý hyundai. Pohľadom skontroloval ulicu. Zopár tulákov posedávalo v hlúčkoch na lavičkách v parku alebo sa opieralo o budovy. Becka si nikto z nich nevšímal.

Zastal, zložil si vak z pleca a vytiahol z neho pneumeráč. Prvý bod plánu bol geniálny. Pre Mary Catherine možno trochu nepríjemný,

ale nevyhnutný. Merač nasunul na ventil pravého zadného kolesa hyundaia. Syčivý zvuk signalizoval únik vzduchu. Keď bola zadná pneumatika úplne prázdna, vstal a presunul sa k prednej.

Vtom spoza rohu vyšli dvaja policajti a vykročili jeho smerom. Na zlomok sekundy zatajil dych. *No tak, Jag. Musíš mi pomôcť.* Ani sa nepohol. Nebol si istý, či ho policajti videli. Vtom z jedného vchodu vyšiel ďalší policajt, vysoký blondín s postavou gladiátora, a podišiel k prvým dvom.

Jag.

Beckovi sa uľavilo. Jag sa dal s nimi do reči, Beck počul jeho priateľský a sebavedomý hlas. Nerozumel, o čom sa bavia, ale to bolo v podstate jedno. Jag ich mal zdržať, kým Beck dokončí svoju úlohu.

Pracoval rýchlo a o necelú minútu boli obe pravé pneumatiky prázdne. To by malo stačiť. Dve rezervy nebude mať. Pneumerač vložil do vaku, prehodil si ho cez plece a vrátil sa na pláž. Pri cyklochodníku na začiatku pláže zahol za obchod s bicyklami, ktorý sa hemžil zákazníkmi, a zmizol.

Mary Catherine vstala zavčasu z jediného dôvodu – chcela na koži cítiť oceán a čas sa jej krátil.

O dva týždne odíde do Afriky, nech si myslí, kto chce, čo chce. V Ugande ju nečakajú krásne jarné rána ako stvorené na surfovanie ani prechádzky po pláži.

Bol dokonalý marcový deň. Nad Santa Monicou nevisel ani náznak hmly; nič, len jasná obloha a chladný morský vánok. Spolubývajúca Sami sa s ňou včera večer chcela porozprávať, ale ona si šla ľahnúť skoro. A to preto, aby mohla ráno zájsť k oceánu. V poslednom čase nevládala toľko chodiť, keďže jej srdce na tom bolo čoraz horšie.

Sami s ňou nemohla ísť, pretože odišla na pracovné raňajky do mládežníckeho centra Chairos. Neprekážalo jej to; čím viac času

strávi na pláži osamote, tým lepšie. Mala Bohu veľa čo povedať, potrebovala o mnohom popremýšľať.

Už sa nemohla dočkať, kedy medzi prstami na nohách zacíti piesok.

Navliekla si neoprénovú kombinézu, vzala si vak a ručník a ponáhľala sa k dverám. Zo skrine vytiahla bodyboard a zamierila k autu.

Len čo vyšla von, stúpala. Pneumatiky jej auta boli totálne vyfucané.

„Nie!“ zaúpela, keď podišla bližšie. „To hádam nie je pravda!“ Pohľadom skontrolovala cestu. Žiadne črepiny, žiadne kúsky kovu. Ako sa to, dokelu, stalo?

Bez auta sa na pláž nedostane. To ju rozladilo, keďže mala voľné dopoludnie. Raz týždenne prichádzali všetci z jej kancelárie do práce neskôr. A ten deň vyšiel akurát na dnešok. Čaká ju už len jedno voľné dopoludnie – aj to iba za predpokladu, že nebude musieť dokončiť niektorý projekt.

Vrátila sa do bytu a všetky veci hodila na zem. Mala pokazenú náladu. Keby sa neunavila tak rýchlo, zašla by tam peši. V pracovný deň však také niečo riskovať nemohla. Na pláž zájde inokedy. Popoludní. Keď už bude mať opravené pneumatiky.

Zavolała odťahovú službu, z nočného stolíka si vzala zápisník a urobila si šálku bezkofeínového čaju. Posadila sa k malému kuchynskému stolu a pozrela na horúci nápoj slabej chuti. Káva bola ďalšou vecou, ktorej sa musela vzdať. Kofeín totiž škodil jej srdcu.

Zatvorila oči.

Zaváhala, potom sa pozrela na zápisník. Denník bol jedným z jej najlepších priateľov. Otvorila ho a nalistovala včerajší zápis. Denník si viedla odnepamäti. Neopisovala v ňom, ako vyzerali jednotlivé dni, ale zaznamenávala si doň svoje sny a ciele, to, čo sa naučila pri čítaní Biblie, a myšlienky, ktoré jej Boh vnukol v tichu modlitby.

V poslednom čase však jej zápisky získali iný ráz. Často písala o veciach, ktoré nikdy neuvidí, o svadbe, ktorú nebude mať,

o deťoch, ktoré nikdy nepohojdá v náručí. Písala aj o svojich pocitoch. O strachu a nadšení z pobytu v Ugande a o tom, ako jej chýba Marcus Dillinger.

Mala toho všetkého plnú hlavu.

Marcusa už zrejme nikdy neuvidí. Ešte stále jej posielal emaily a esemesky z jarného tréningu vo Phoenixe. Odpovedala mu iba občas. Zvyčajne v tie dni, keď si spomenula na jeho bozk a objatie.

Odpila si z čaju. Najlepšie bude, ak naňho zabudne. Zabudnúť na Marcusa Dillingera však bolo ako zabudnúť dýchať. Nemožné. Aj keď sa o to snažila.

Spomienka naňho ju uistila, že aspoň na krátky okamih spoznala, čo znamená byť zamilovaná.

Také niečo už znova nezažije.

Na prázdnu stranu napísala: *Čo musím stihnúť pred odchodom do Afriky.* Pod nadpis uviedla krátky zoznam.

Zaočkovať sa a nechať si predpísať lieky na srdce.

Zatelefonovať rodičom.

Kúpiť pomôcky pre deti v sirotinci.

Zasekla sa.

Takto nechce stráviť voľné dopoludnie. Nemusí si robiť zoznam, aby vedela, čo treba zariadiť pred odchodom do Afriky. Otočila na novú stranu. Srdce jej prekypuje snami a nádejami, pochybnosťami a obavami. Na zoznamy nemá čas.

Na papier si teda začala vylievať srdce.

Niekedy, keď zatvorím oči, ocitneme sa tam znova.

Pod nohami cítim výzgajúcu podlahu verandy, keď sme na nej s Marcusom tancovali. Drží ma v náručí, dušu mám plnú jeho nežného smiechu. Nad nami žiaria hviezdy a ja cítim na tvári jeho dych, na ústach jeho pery. Za nič na svete nechcem na ten okamih zabudnúť. Najradšej

by som si ho vryla hlboko do srdca, aby som sa k nemu mohla kedykoľvek vrátiť. Cítim sa osamelá a mám strach. Marcus odišiel a už ho nikdy neuvidím. A tých pár dní, čo mi ešte ostáva, mi preklzáva pomedzi prsty.

Zatvorila oči. Boh jej azda dovoľí zachovať si tú spomienku v pamäti živú – až do posledného dňa. A keďže to môže byť kedykoľvek tohto roku, zaumienila si, že nájde spôsob, ako si zapamätať tie najkrajšie životné okamihy.

Ako napríklad ten, ktorý mohla dnes ráno zažiť na pláži.

Ignorovala lekárovo varovanie, že by nemala surfovať. Priveľká námaha. Priveľa adrenalínu. Začala brať lieky, ktoré ju mali pripraviť na transplantáciu srdca, ale môže to trvať roky, kým sa nájde vhodný darca. Musí sa o seba starať, aby sa dožila nového srdca. Ak si ho zruinuje skôr, ako sa nájde darca... tak pôjde domov k Pánovi a tam strávi každé ráno na pláži.

Už navždy.

Ale už nikdy neuvidí Marcusa.

Prečítala si, čo napísala. Prečo vlastne uteká do Afriky? Možno by mala radšej zájsť do Phoenixu, počas prestávky v tréningu podísť k Marcusovi a povedať mu, že spravila chybu, keď ho poslala preč bez štipky nádeje. Že sa pomýlila, keď uverila, že medzi nimi by nikdy nemohlo nič byť.

Tú bláznivú myšlienku zapudila, len čo jej napadla. Dôvod, pre ktorý ho vtedy odmietla, sa nezmenil. Zomiera. Bolo by to iné, keby spolu chodili už pred tým, ako sa to dozvedela. V takom prípade by mu nemohla odoprieť možnosť prejsť s ňou týmto obdobím, ak by o to stál.

Ale medzi nimi nič nie je. Marcus len nedávno spoznal Boha, len nedávno si uvedomil, na čom v živote skutočne záleží. Potrebuje partnerku, ktorá bude cestou viery kráčať po jeho boku. Ženu, ktorá tu preňho bude celý život.

Nie takú, čo potrebuje nové srdce.

Znovu sa pustila do písania.

Láska nie je v Božom pláne s mojím životom. Skrátka nie je. Nikdy som nepatrila k dievčatám, o ktoré by sa uchádzali zástupy chlapcov. Ozajstných chalanov... ktorí by milovali Ježiša... Na strednej ani na výške som takých nestretla.

Na okamih sa zamyslela. Iste, mala niekoľko rande, ale žiadny chalan jej nezamotal hlavu.

Až kým sa neobjavil Marcus Dillinger.

Nikto iný než hviezdny nadhadzovač Los Angeles Dodgers. Vytesnila jeho tvár z mysle a pero sa jej znovu rozbehlo po riadkoch. *Tvoja láska mi stačí. Naozaj. Ďakujem ti za ňu, Pane.*

Kútiky sa jej zdvihli do úsmevu. Nadýchla sa a v hĺbke srdca precítila Božiu prítomnosť. *Pozri, čo všetko sa mi podarilo, Pane... iba vďaka tomu, že si mi umožnil žiť. Skutočne žiť.* Znovu zatvorila oči a zaspomínala si na zoskoky z lietadla neďaleko jazera Castaic, na to, ako na bicykli brázdila chodníky lemujúce pobrežie od parku Willa Rogersa až po Redondo. Vedela, aké to je, cítiť na tvári slnečné lúče a vo vlasoch vietor vanúci od mora.

Plávala s delfínmi a dlhé hodiny sa dívala na horizont. V cirkevnom zbore učila druháčikov a robila spoločnosť seniorom v hospici. Vstúpila na pôdu mnohých štátov, aby miestnym obyvateľom hovorila o nádeji, ktorou je Ježiš.

Áno, Boh jej doprial vychutnávať si život plnými dúškami. Nemôže sa sťažovať, že jej už nezostáva veľa času. Aj keby bolo nasledujúcich šesť mesiacov smutných, nemôže sa umárať myšlienkami na to, čo nikdy nebude mať, na lásku, ktorú nikdy nespozná. Zameria sa na to, čo jej Boh dal, a na to, čo prežila. Niektorí ľudia nezažijú ani minútu takého nádherného života, aký prežila ona.

Zapísala celú stranu.

A čo sa týka snov, ktoré sa nikdy nesplnia... Možno ma ich necháš prežiť v spánku. Tú nepredstaviteľnú radosť, že stojím zoči-voči mužovi ako Marcus a sľubujem mu vernosť naveky. Že v náručí držím vlastné dieťa.

Že starnem po boku svojej životnej lásky. Že spoločne milujeme teba aj ľudí okolo nás...

Pane, postačí, ak mi to všetko dovolíš prežiť aspoň v sne. Sľubujem, že nebudem plakať, sťažovať sa ani pochybovať. Naveky budem tvoja. Bez ohľadu na to, koľko dní mi dopraješ.

Má pred sebou ešte jedno dobrodružstvo, ešte jeden sen, ktorý sa stane skutočnosťou. Sen o návrate do Afriky. Nedávno otvorili sirotinec v Ugande, do ktorého už prijali štyridsaťtri detí. Jej úlohou bude zorganizovať jeho činnosť, naplánovať vzdelávanie. Bude tam učiť, zamestná aj iných učiteľov, zabezpečí opatrovatelky.

Áno, dozrie na to, aby sa sirotincu darilo. Presne vie, čo treba robiť. Touto misiou ju poveril Boh – o tom nemala najmenšie pochybnosti.

Otvorila oči. Ešte veľmi dávno, keď sa o ňu žiadni chalani nezaujímal, keď ju na školské večierky nik nepozýval a všetky jej kamošky už s niekým chodili, uzavrela s Bohom dohodu.

Dokáže žiť bez lásky, pokiaľ bude milovať miesto, na ktorom bude žiť.

A tým miestom bude Uganda. To vedela od svojho prvého misijného výjazdu do Afriky. Boli chvíle, keď dúfala, že tam strávi roky: bude ľuďom rozdávať lásku, ukazovať im cestu k Ježišovi a pomáhať nájsť nový zmysel života. Bude ich učiť rôznym remeslám a ako kopať studne, aby mali čistú pitnú vodu. Zabezpečí im vzdelanie, aby mali šancu na lepšiu budúcnosť.

Presťahovala sa do Los Angeles, aby bola užitočná a nasporila si na cestu do Afriky. Netušila však, ako málo času jej zostáva.

Na mobile jej zasvietila esemeska od Sami.

Ako bolo na pláži?

Pocítila výčitky svedomia. Áno, Sami vedela, že s jej chlopňou je to zlé, ale netušila, že bez darcu jej zostáva menej ako rok života.

O tom nevedel nikto. Dokonca ani jej rodičia. Uvedomovala si však, že im to musí povedať. Azda sa nájde príležitosť ešte pred

odchodom do Afriky. Išlo však o to, že nechcela, aby ju jej rodina a najlepšia priateľka ľutovali a robili si o ňu starosti. Chcela, aby verili, že tá cesta má zmysel, a modlili sa o zázrak. A ak sa zázrak nestane, aby sa tešili z toho, že prežila zmysluplný život.

Lekárovi slúbila, že v každom prípade o tom povie Sami. Aspoň jej. Zakáže jej však hovoriť o tom s Tylerom alebo Marcusom. Načo by to bolo dobré? Nech sa radšej sústredia na začínajúcu sa bejzbalovú sezónu.

Ak by sa však v Afrike niečo stalo, mala by mať aspoň jednu osobu, ktorá vie pravdu a ktorá by to v naliehavom prípade mohla povedať kardiológovi. Tou osobou bude Sami. Nemala však najmenšiu chuť sa jej s tým zverovať.

Zatvorila denník. Vybavila si ustaraný výraz na tvári doktora Cohena, keď mu oznámila, že má v úmysle stráviť pol roka v Afrike. Pokúšal sa jej to vyhovoriť, ale napokon súhlasil. Šesť mesiacov, nie viac. A iba v prípade, že bude mať možnosť rýchlo sa prepraviť späť.

Ak by sa jej náhodou zhoršil stav.

Posledné mesiace života teda strávi tak, že si splní svoj posledný realizovateľný sen. Sen o pomoci sirotám. A v noci, keď jej zvláštne zvuky africkej krajiny nedovolia zaspáť, bude sa v spomienkach vracáť do minulosti. K Marcusovi Dillingerovi a k láske, ktorá bude žiť len v okamihoch spánku.

V tichu jej snov.

2

TYLER SA SAMI OZÝVAL iba raz za niekoľko dní – vždy, keď mal chvíľku času a nikto od neho nechcel, aby viedol schôdzu, zvolal poradu trénerov alebo vypomohol na striedačke. Počas jarného tréningu v Arizone mal plné ruky práce.

Sami sa po ňom veľmi cnelo, takže keď jej v ten deň dopoludnia zatelefonoval uprostred programu v mládežníckom centre, okamžite vybehla na chodbu.

„Haló?“ Srdce sa jej rozbúšilo. „Tyler?“

„Zlatko.“ Zalapal po dychu, akoby sa smel nadýchnuť až po tom, čo počul jej hlas. „Som tak rád, že si mi to zdvihla.“

Zatvorila oči. „Chýbaš mi.“

„Vedel som, že to bude dlhý mesiac, ale mám pocit, akoby ubehol už rok.“ Zdalo sa jej, že stojí hneď vedľa nej, že ju objíma. „Potrebujem ťa, Sami.“

Oprela sa o studenú stenu a predstavila si ho v šiltovke, šortkách a polokošeli s logom Dodgers. „Už sa ťa neviem dočkať.“

„Ani ja.“ Nevedela, kde sa práve nachádza, ale telefonoval jej z tichšieho miesta ako zvyčajne. „Zavoláme si zajtra cez skajp?“

„Budeš mať čas?“

„Áno. Konečne.“ Vzdychol si. „Kde si?“

„V mládežníckom centre. Od rána som v jednom kole.“ Nazrela do miestnosti, dobrovoľník práve čosi vysvetľoval prítomným. „Je to tu úžasné, Tyler. Každé stretnutie je plne obsadené. A dnes večer sa začína program pre dievčatá.“ Usmiala sa. „Bude tam aj Lexy. Bola by som veľmi rada, keby sa mi tam podarilo dostať Mary Catherine.“

„Odlieta o dva týždne, však?“

„Áno.“ Znovu nazrela do miestnosti. „Namiesto nej mi prídu pomôcť priateľky z výšky. Bude ich päť.“

Zasmial sa. „Takže ak treba zastúpiť Mary Catherine, potrebuješ päť ľudí.“

„Presne tak,“ vzdychla si. Mary Catherine jej bude veľmi chýbať.

Potom sa rozhovor zvrtol späť k Tylerovi, Marcusovi a jarnému tréningu.

Ku koncu Tyler zvažnel. „Niekedy... premýšľam o minulosti. O rokoch na strednej. Bol som riadny blbec, Sami.“ Na niekoľko sekúnd sa odmlčal. „Dal by som čokoľvek za to, aby som mohol vrátiť čas. Už by som ťa znovu neopustil.“ Z jeho hlasu bolo počuť, že to myslí vážne. „Lúbim ťa.“

„Aj ja teba,“ odvetila dojata. „Už je to za nami. Podstatná je prítomnosť.“

Keď zložila, ešte dlho ostala stáť na chodbe a v duchu si znova prehrávala celý rozhovor. Ďakovala Bohu za tento dar – za nového, verného Tylera Amesa. Ten telefonát bol pre ňu dôkazom niečoho, čo ju naplnilo radosťou.

Nikto ju nebude ľubiť tak ako Tyler Ames.

Program *Posledný raz v base* bol iba krátkodobou odpoveďou na dlhodobý problém. Najprv mladých vystrašili realitou života za mrežami a potom im ponúkli sériu poradenských rozhovorov.

Ale čo potom?

Keď sa program vlani skončil, Sami a Mary Catherine sa zamýšľali nad ďalším krokom: vytvoriť priestor, kde by problémové dievčatá nachádzali nádej, vieru a budúcnosť.

Napokon sa ukázalo riešenie – mentorský program pre tínedžerky. Ďalší spôsob, akým by mládežnícke centrum Chairos mohlo prispieť k pozitívnej zmene v meste.

Večer ich čakalo prvé stretnutie. Sami verila, že to bude začiatok dlhodobého fungujúceho fóra, ktoré dievčatám ponúkne alternatívu k životu v gangoch. Modlila sa, aby prišli dievčatá z programu *Posledný raz v base*, a naozaj, medzi dvadsiatimi štyrmi tínedžerkami z miestnej komunity, ktoré v ten večer prišli, ich bolo hneď niekoľko.

Lexy Jonesová však chýbala.

Keď sa Sami na ňu opýtala, dievčatá sa zdráhali odpovedať. Možno je so svojím novým chlapcom, povedalo jedno. To Sami zlomilo srdce. Zaumienila si, že Lexy zajtra zavolá a možno ju vezme niekam na obed.

Diskusia postupne naberala na vážnosti, čo bolo Saminým cieľom. Z kúta miestnosti ich mlčky pozorovala Lauren Sandallová, poradkyňa s útlou postavou a pramienkami sivých vlasov, ktorá Sami a jej priateľky z univerzity pred stretnutím zaškoľovala. Zdôraznila najmä to, aby si dievčatá trpezlivo vypočuli a nedávali im rady skôr, než na to budú pripravené. Dodala, že diskusiu nebude viesť, iba pozorovať, pre prípad, že by u niektorej z tínedžeriek vybadala známky zneužívania či kriminálnej aktivity. Skrátka ničoho, čo by bolo treba riešiť medzi štyrmi očami.

Samine priateľky si posadali medzi dievčatá v kruhu. Počas prvého stretnutia mali byť všetky spolu, až v nasledujúcich týždňoch ich plánovali rozdeliť do skupiniek, aby mala každá dostatok priestoru vyjadriť sa.

Na prvý večer si zvolili tému, s ktorou podľa nich dievčatá často zápasia. Sex. Aký by mal byť... aký by nemal byť. Aký je Boží plán pre intimitu v manželstve. Diskusiu viedla Sami.

„Boh stvoril sex ako krásnu súčasť vzťahu medzi manželmi.“ Bola pripravená na protiútok. „Poviem to ešte raz – toto nie je *môj* plán, ja som si to nevymyslela. Je to Boží plán. To on takto v Biblii definoval manželstvo. Takže v našej diskusii budeme za štandard pokladať Bibliu.“